

**Noul Mucenic Alexei din Elnat,
cel nebun întru dragostea
lui Hristos**

Scrieri culese de
Arhimandritul Damaschin (Orovsky)

Traducere din limba engleză
CRISTI REUȚ

Carte tipărită cu binecuvântarea
Înaltpreasfințitului
TEOFAN
Mitropolitul Moldovei și Bucovinei

DOXOLOGIA
Iași, 2014

spunând: „Nu. – Ce vrei să spui prin moarte?” și și-a continuat repede drumul.

Un an mai târziu, Nicolae a dus sicriul, cu trupul neînsuflețit al lui Alexei Ivanovici, la cimitir.

3. Mucenicia

Aniversarea a douăzeci de ani de la căderea regimului țarist era aproape, iar arestările continuau. Alexei Ivanovici știa că, de data aceasta, nu va scăpa de arest, iar închisoarea nu o va părăsi în viață fiind. Prin urmare, a dorit să-și ia ramas-bun de la familie și casă pentru ultima oară.

Și-a strâns într-un sac puținele lucruri pe care le avea și a plecat la Kaurchika. Jur-împrejur erau doar câmpii și păduri, în depărtare. În apropiere era o trecătoare adâncă, departe de ochii trecătorilor, pe unde trecea râul Cuviosului Simon din Iureveț. Râul Elnat curgea cu sclipiri de raze argintii. După ce a traversat un defileu puțin adânc, Alexei a urcat la casa părintească. În grădină se afla mica sa chilie, pustie și nelocuită. În casă locuiau Dimitri Mihailovici, Ana Nikolaevna și copiii lor. Era luna mai, anul 1937. Mireasma primăverii și cântul păsărilor s-a revărsat peste întregul pământ.

Văzând sacul de pe umărul lui Alexei Ivanovici, Ana Nikolaevna a întrebat: „Deci, Alexei Ivanovici, ai decis să vii să locuiești cu noi, pentru totdeauna?”.

El nu i-a răspuns și și-a întins, pe jos, lucrurile din sac, nedumerit ce să ofere fiecăruia în parte. Simțind că ceva nu este în ordine, familia lui a devenit tăcută. Cuviosul s-a așezat în fața sobei, și-a aplecat capul și, pe un ton calm, a început să cânte: „Duminica, bătrâna mama a venit la poarta închisorii... Ea i-a adus merinde dragului său fiu...”.

Ana Nikolaevna și-a strâns mâinile, exclamând: „O, Alexei Ivanovici, cânti din nou acel cânt! Ne vor alunga, din nou?”.

Au luat prânzul împreună și, după rugăciune, Cuviosul a făcut o plecăciune în fața rudelor sale spunând: „Mă voi revanșa față de tine, Dimitri Mihailovici – mă voi revanșa pentru tot!” și a adăugat: „Vei veni să mă îngropi, fără niciun dubiu?”.

„Ce vrei să spui despre înmormântare, unchiule Lioșa? Eu voi muri înaintea ta.”

„Nu, vei veni!” a răspuns, plin de nădejde, Cuviosul.

Ei au continuat să vorbească până dimineața când Alexei Ivanovici și-a luat rămas-bun, din nou, și a plecat la Parfenovo, unde autoritățile îl așteptau pentru a-l aresta.

În acea vreme, celulele închisorii Ki-neșma erau suprasaturate cu preoți, călugări, paracliseri și asceți, femei credincioase care nu au îngăduit ca ele sau copiii lor să lucreze la fermele colective conduse de oameni fără credință în Dumnezeu. Copiii, în pofida foamei suportate în cadrul fermelor colectivizate, au încercat să se hrănească cu spicele de grâu culese în urma treieratului. Totodată, erau și unii comuniști care au făcut ravagii prin țară, hoți înăspriți și criminalii pătimiși. Toți au fost puși laolaltă și îngrămădiți în celule. Prin urmare, Alexei Ivanovici a fost pus în aceeași celulă cu acești răufăcători. Aceste celule erau asemenea celor din captivitatea babiloniană sau ca burta unei balene și Cuviosul se ruga, acum, zi și noapte. Nimeni nu știa când dormea și mânca, renunțând aproape la toată rația de mâncare sărăcăcioasă.

„Bunicule, tu nu vrei să mănânci?” îl întreba colegii de celulă.

„Mâncați, mâncați – totul este pentru voi!” răspundea Alexei Ivanovici.

Nicio acuzație nu putea fi adusă la adresa Cuviosului; prin urmare, anchetatorii, în speranța de a-l determina să se auto-incrimineze, l-au supus torturii – l-au pus să stea desculț pe o plită încinsă.

În curând, în întreaga închisoare s-a răspândit zvonul acestui neobișnuit prizonier și, în timpul unui interogatoriu, conducătorul închisorii a venit să îl cunoască pe Cuvios: „Toată lumea spune ca ești un sfânt”, i-a spus. „Ce ai de spus despre asta?”.

„Păi, ce fel de sfânt sunt eu? Eu sunt un păcătos, un om josnic.”

„Așa este. Noi nu trimitem sfinți în închisoare. Sfinții nu comit crime, prin urmare, dacă tot te-au trimis aici, înseamnă că trebuie să fie un motiv. De ce te-au închis?”

„Așa Îi este plăcut lui Dumnezeu” a răspuns, cu smerenie, Cuviosul.

A urmat un moment de tăcere, rupt de însuși Alexei: „De ce îți pierzi timpul vorbind cu mine, când este o așa nenorocire la tine acasă?”.

Acesta a rămas uimit la spusele Cuviosului, dar acest lucru nu l-a determinat să se grăbească a merge acasă. Când a ajuns, și-a găsit soția spânzurată. Din acel moment, el a început să căute o oportunitate prin care să îl poată elibera pe Cuvios. Dar Domnul dorea să fie în alt fel. Doborât de torturi, după ce supraviețuise mai mult de o lună în celula unde se țineau interogatoriile, Cuviosul Alexei a ajuns în infirmeria închisorii, unde a trecut la cele veșnice.